

HOSSZÚ HÉTVÉGE HÁROM MEGYÉBEN

A majális hosszú hétvégéjét kihasználva felkerekedtünk. Meglátogattuk az Északi-középhegység mögött megbújó tájegységet.

A terv szerint még dél előtt elindultunk volna a gyalogútra. De azért terv a terv, hogy legyen, ami megváltozzon. A busz tachográfja beintett a sofőrnek. Kötelező pihenő. Szerencsére éppen Tar faluig kitartott az idő. Műsoron kívül letértünk a buddhista sztupához és a mellette épített Körösi Csoma Sándor emlékhelyhez. Sokan először voltunk itt. Meglepően gazdag anyagból ismerhettük meg a szent hely történetét. A kiváló honfitársunkra emlékező kiállítás rengeteg újdonságot tett hozzá eddigi Körösi Csoma képünkhöz. Ajánlom a látogatást mindenkinek. Érdemes volt kitérőt tenni. Hála a tachográfnek!

Egy órát mutatott a toronyóra Mátranovákon, mikor gyalogolni kezdtünk. A járólapokból épített keskeny ösvényen hamar felértünk a falu fölötti tisztásra. A kissé elhasznált pihenő-, kilátóhelyet már benőtte az erdő. A panorámát csak elképzeltük. Szép bükkerdőben, szakadék szélén mentünk tovább egy lankás tisztásig. Szétszórta házak. Mátracserpuszta.

Valaha szénbányászat volt ezen a vidéken, egy bányászkolónia élt itt. Most jobbra üdülőfaló. Egyik házikóból idős férfi botozott elő. Ne siessünk már! A nyugdíjas bányásznak hosszú idő óta mi voltunk az első társasága.

Kopár lankán, majd egy mélyúton értünk fel a Nádas-romra. Szusszantunk, majd tovább a kéken. Az erdőből kibújva egy panoráma útra értünk, meg-megállva haladtunk a csodálatos tájon. A völgyek a májusi friss zöld pompában, mögöttük balra a Kékes, közelebb Galyatető, kicsit távolabb Ágasvár. Ezt látni kellene mindenkinek.

Meredek, árkok szabdalta völgyben érkeztünk Istenmezejére. Az iskola udvarán javában „dült” a majális. Kerestünk egy csendesebb helyet. Feltöltődés, aztán spuri Egerbe, nehogy lemaradjunk a vacsoráról. Este a szálláson sokáig tartott az „ismerkedési est”

Pénteken a bőséges reggeli után elbuszoztunk Domaházára. Igaz, megkerültük fél Borsod.megyét, de az ország egyik legszebb útvonalán. Megérte!

A Hangony-patak völgyében kellemes sétaúton értük el a Felső-lápa kezdetét. Innen túráztunk. Vízmosásos szakadékvölgy, bedőlt fák után nagyon zihálós kaptató, és fenn voltunk a Vaskapunál. Ismét elértük a Kohász kéket. Napsütötte, szép lankás oldalban ebédeltünk. Leereszkedtünk a Hosszú-rétre. Elhagytunk egy szebb napokat látott tanyát, majd az erdészet kulcsosházát. A hosszú, kellemes séta után már kívántuk a kapaszkodót a Lóhullás-tetőre. Pazar kilátóhely. A ragyogó időben ameddig a szem ellát. Egészen a Tátráig. Bizony! Tisztán láttuk egyik kedvencünket. Persze közelebbi célt kerestünk. Alattunk hosszan nyúlott el a maga két utcájával Istenmezeje. Keleti oldalán hatalmas homokkő masszívum zárja le, mely meghatározza a falu arculatát is. Több udvarba annyira benyúlik a sziklacsoport, hogy a házakat hozzá alakították. Látni trapéz alakú, és ferdén elhelyezett épületeket is. Megtaláltuk az ösvényt a sziklákhöz. Fönről is nagyon vonzó a látvány.

A kocsmában pótmajálist tartottak. Zenekar, bogrács, meg minden. Már menni akartunk, mikor a zenészek emberi muzsikára váltottak. Nosza! Mulassunk! Rögtön hangulatot csináltunk. (Ahogy szoktuk.)

Egerben meglepetés várt. Nincs vacsora. Hoppá! Kérdés ide, kérdés oda. Valaki valahol elszúrta. Szerencsére a tulaj rugalmas. Elintézte. Egy óra késéssel, de meletget ettünk. Az eset nem zavarta a társaságot. Az est ott folytatódott ahol tegnap abbamaradt.

Szombaton Borsodnádásdról indultunk. Az eleinte lankás, majd egyre szűkülő, vadregényessé váló Remete-völgyön értük el az Ökör-hegy lábát. Csodálatos, árnyékos tölgyesben fölfelé. Ritkuló erdőben, déli napsütésben fölfelé. Végre egy kis lapos. Majd megint fölfelé. Minden

jó véget ér egyszer. A tetőn voltunk. Ragyogó napsütés, frissítő szellő, pazar látvány dél felé, egy sör a hátizsákból. Kell még valami? Rövid ejtőzés. Majd lefelé. Az út egyszer csak elfogyott. Nincs más, mint iránymenet. A Szarvas-kő oldalában meredeken le. Fától-fáig csúszkálva, kőről-kőre lépkedve ereszkedtünk az árokba. Aki került egy kicsit, beleshetett egy barlangba. Kalandos, vadregényes meseszép út volt. A folytatás a Leleszi-völgyben - pihentető séta. Beszélgetve, a régi tőrak emlegetésével mulattuk a kilométereket.

A faluhoz közeledve monotonná vált a gyaloglás, és a magyar falvak szokásos külterülete sem volt lélekemelő. Szerencsére Csaba elénk jött a busszal. Itt valamiért nem volt kedvünk mulatni, mint tegnap Istenmezőn.

A finom, bőséges vacsora után csavarogtunk a városban. A meg-megeredő eső ellenére nagy volt a nyüzsgés. A cukrászdák teraszai tele voltak. Sokfelől szólt az élőzene. A borongós szürkeségben is hangulatos a hely. Nem csak történelme okán, hanem szépségével, ápoltságával is hazánk egyik legvonzóbb városa. Ajánlom mindenkinek Török Erzszi szeptemberi túráját, ahol még jobban megismerheti Egert.

Az utolsó napon kicsit kényeztettük magunkat. Megálltunk Bükkszéken. A közel ötven km gyaloglás, a majd ezer méter szintkülönbség fáradtságával jó volt belemerülni a meleg vízbe. Az idő borongós-hidegre váltott. Az eső is eleredt. A túravezető is megnyugtatta lelkiismeretét: ilyen időben úgyis csak sárdagasztás lenne a túra.

Míg áztattuk magunkat, kinyitottak a büfék, nagyon finom lángost és annál is finomabb réteseket kínálva.

Jóllakva, felfrissülve, élményekkel telve dőltünk hátra a buszon. A kellemes meleg, a motor morgása, az andalító zene hatott. Mire elértük az autópályát, a csapat jó része horkolt.

2008. május 1-4.

Nagy István

